

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 63
13 de juny del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÉFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

La Conferència del Partit Comunista de Catalunya, amb els seus acords, ha obert una ampla perspectiva en els destins de la classe treballadora catalana.

La unitat orgànica dels partits de classe és ja gairebé un fet.

Visca la República Socialista!

Editorial

Pel partit únic del proletariat

La II Conferència Nacional del Partit Comunista de Catalunya s'ha pronunciat favorablement i amb entusiasme exemplar per a la unificació marxista. És la segona signatura. Les que manquen, seguiran. Cap militant, cap partit de classe no pot, avui, oposar-se al corrent unificador que commou tot el proletariat. La unificació serà, doncs, una positiva realitat.

Per a quan?

Aquesta és ara la qüestió essencial. La voluntat de fusió existeix. Els vots favorables a la fusió es van produint normalment. Cal, només, poder determinar el temps.

I el ritme és tant important com la voluntat de fusió.

Avui les conseqüències immediates de la fusió serien extraordinàries. Demà, si el retard fos degut a tràmits que es poden salvar o a disturbis més o menys volguts, serien mínimes.

Hem de fer la unificació, però de pressa.

No solament per a respondre degudament a les exigències justificades dels treballadors, sinó per a oferir al proletariat de Catalunya un instrument útil de lluita, en la defensa contra una acció possible del feixisme i en l'atac cap als objectius finals si cal.

Hi hagué un temps en què els partits podien actuar lentament. El ritme de la Història era normal. Ara, els dies són mesos i els mesos, anys. I estan condemnats a la derrota, inevitablement, els partits que no accelerin el ritme.

Aquestes lleus observacions no obeeixen pas a recels de cap mena. Coneixem l'esperit dels companys que representen els partits al Comitè d'Enllaç, i llur ferma decisió. Però hem considerat indispensable fer-les perquè els militants es captinquin de la urgència que l'hora present ens demana a tots i es predisposin a realitzar sense prejudicis, sense recordar coses que hem d'oblidar, sense temences ni maliances, la unitat orgànica, efectiva i cordial.

Units, triomfarem!

Desunits, per forts que arribéssim a ésser cadascun de nosaltres, seriem vençuts!



Ja hi ha la segona signatura...

Per terres de Castella

Creuem a tota velocitat les terres castellanes. Una mena d'angoixa ens aplana. Sentim tristesa en contemplar aquell paisatge àrid, aquella terra erma. Terra les entranyes de la qual no han estat mai ferides per la punta de l'arada.

Pobles miserables.

Coves obertes a la muntanya, semblants a cataus de feres i d'on surten homes i dones envellits per la misèria, infants que somriuen inconscients — encara no comprenen la tragèdia de la vida llur — i tots, grans i petits ens saluden amb el puny clos i enlaire.

Nosaltres, malgrat la mala impressió que ens produeix la vista de tanta misèria ens sentim satisfets en el nostre orgull de socialistes. Veiem que aquesta gent, amb tot i la llur ignorància, saben que el Socialisme els pot redimir.

Saben, també, que les immenses planícies castellanes fins ara estèrils, es poden convertir en fecundes i productives mitjançant el treball col·lectiu amb l'ajut de l'Estat, i que això sols serà possible dintre un règim socialista.

Nosaltres, també, contestem a llur salutació, i estem segurs que aquest gest mut, però eloqüent, ha estat un raig d'esperança que anirà a aclarir les tenebres miserables de les coves.

A la sortida de Sigüenza hi ha hagut una nota discordant.

Un grup de seminaristes ens han saludat a la manera feixista. Davant de tant de cinisme tots els viatgers — inclús aquells que durant el viatge s'havien mostrat més indiferents — han reaccionat. Totes les finestres s'han omplert de punys enlaire, ultra unes quantes paraules gruixudes dels més vehements.

Els ensotanats encara no tenen vergonya. Caldrà fer-los entrar a la raó.

L'entrada a la capital de la República ens ha produït una altra

La consigna d'ara i sempre: unitat, unitat i unitat.

Ella ens permetrà d'aixafar totes les conspiracions feixistes, alhora que ens obrirà, esplendents, els camins del Socialisme.

Política catalana

El fet més important, des del nostre angle polític, a destacar de la present setmana política catalana, és, sense cap mena de dubte, els acords de la Conferència Nacional del Partit Comunista de Catalunya.

El Partit Comunista de Catalunya, reunit en conferència, ha aprovat les actuacions dels seus organismes superiors, encaminades a arribar com més aviat millor a la unitat organica dels partits de classe de Catalunya. Per si això no fos prou hi ha l'acord del Comitè d'unió, que integren la Unió Socialista, el Partit Comunista, la Federació Catalana del P. S. O. E. i el Partit Català Proletari, de dirigir-se a totes les seccions locals dels respectius partits invitant-les a formar Comitès d'unió locals i a treballar conjuntament per a consolidar la unitat d'acció de cada localitat.

Tenim raó en sentir-nos optimistes. A mesura que transcorren les setmanes, es dibuixa de manera més categòrica la posibilitat de la formació del partit únic del proletariat, a Catalunya, amb tal precisió que, a hores d'ara, gairebé ens atrevim a donar-ho com un fet consumat. No som nosaltres sols que esperem aquest resultat. La possibilitat de fusió dels quatre partits de classe de Catalunya, de vetlla entusiasmes, recels i curiositats en els diferents sectors de la política catalana.

Entusiasmes en l'ample massa obrera que comprèn el gran camí de realitzacions que s'obre davant el futur partit; entusiasmes entre els militants dels partits respectius que, a partir d'aquest moment, podran agermanar-se íntimament oblidant anteriors lluites fratricides; entusiasmes, encara, en molta sectors obrers del partit majoritari avui a Catalunya, que no es troben prou interpretats en un partit de classe mitja.

Recels en algun partit "sol-dissant" de classe i revolucionari, que, no sabem amb quins signes ocults, s'oposa amb totes les seves forces a la cristallització del partit únic; recels també en alguns partits confusionaris, que temen la segregació d'extensos sectors i llur traspàs al nou partit classista.

I curiositats en aquells altres partits, que esperen sortir beneficiats de la nova ordenació i classificació de masses, que la creació del Partit Socialista de Catalunya provocarà en l'àmbit de la política catalana, i que especulen — insensatament — amb la possibilitat d'encendre una lluita a mort entre les organitzacions que integren, avui, el Front d'Esquerres.

Tot això i molt més encara, promou la formació del gran partit de classe. Aquesta simptomàtica ens indiquen clarament que estem en el bon camí i que cal accelerar la marxa en direcció a l'objectiu desitjat.

¿Seria molt demanar, que per tot el mes d'agost, tinguéssim lloc la celebració del Congrés de constitució del Partit Socialista de Catalunya?

JOSEP MIRET

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora

ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU
R À P I D
S E N Z I L L

S'aprèn a tallar
tota mena de vestits
en poc temps

Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9

Pintor Fortuny, 15, entr., 1.ª

BARCELONA

Les al·ludades a la U. S. C. i llurs
fills gaudiran d'una rebuixa

LA REVOLUCIÓ D'OCTUBRE

Homenatge al proletariat d'Astúries

Ha estat publicat el manifest següent i ens fem un honor en reproduir-lo i aconsellar l'expansió d'aquesta noble idea. No cal dir amb quin entusiasme i amb quin fervor ens adherim a la glorificació de la Revolució d'octubre, exemple altíssim d'on pot arribar la unitat del proletariat.

"A todo el proletariado español: El movimiento revolucionario de octubre de 1934, vencido aparentemente por la acción brutal de las fuerzas del Gobierno, pero realmente vencedor, en cuanto ha imposibilitado el avance fascista, desplazando a éste de sus posiciones, tuvo magnífica expresión en diferentes puntos de España, en los que la clase trabajadora escribió páginas que constituyen atecionadores ejemplos. Nadie duda que tuvo su culminación en Asturias, a cuya masa trabajadora ha quedado vinculada toda la grandiosidad de aquel movimiento, todo el heroísmo de que nuestra clase es capaz, en defensa de sus ideales de emancipación y contra los propósitos del fascismo criminal.

Asturias, símbolo de la tenacidad revolucionaria de una clase que no se resigna a vivir en la esclavitud, que se levanta contra sus enemigos y consigue implantar y sostener durante varios días el poder de los oprimidos.

Por tal razón, en Asturias queremos ofrendar el homenaje que le es debido a la gloriosa revolución de cuantos cayeron víctimas de la bárbara represión ordenada por un Gobierno que en servicio del capitalismo no dudó en cometer los crímenes más horrendos, sin lograr, no obstante, ver sálcida su sed de sangre y de venganza.

En octubre lucharon, hermanados, como deben hacerlo siempre, los trabajadores de todas las ideologías, ofreciendo sus vidas en holocausto del común ideal de redención humana. En octubre corrió la sangre generosa de nuestros hermanos, sin que ni unos ni otros la regatearan por razón de tendencias. Octubre ha unido en la lucha a todos los explotados, siendo éste el más alto y noble ejemplo que se nos ofrece. Por octubre está hoy en el Poder el Frente Popular.

Fué octubre la suprema consigna para la victoria del 16 de febrero. Por ello, todos los trabajadores, de seguir las gloriosas huellas de nuestro octubre rojo, tienen un recuerdo emocionado para los caídos y la promesa de seguir la ruta señalada por aquel movimiento hasta lograr los objetivos finales.

Las iniciativas del Socorro Rojo Internacional y de la Agrupación Socialista Madrileña de rendir un homenaje en Asturias a la revolución de octubre se han fundido en una sola, a la que se han sumado las restantes organizaciones que firman este llamamiento, formando una Comisión Nacional, encargada de organizarlo, y a tal propósito, al dirigirnos a todos los trabajadores, es por lo que entendemos que el mínimo tributo de gratitud y emoción que todos ellos deben rendir a octubre, sin distinción alguna de organización y tendencia o de partido, es sumarse al homenaje, cuyas líneas generales consignamos aquí.

El día 30 de agosto será convertido en una movilización general de representaciones obreras que acudan con sus banderas y estandartes a testimoniar su adhesión entusiasta a la insurrección de octubre y por los caídos en aquellas memorables jornadas. Las calles de Oviedo serán inundadas por una grandiosa manifestación, que recorrerá la ciudad y que también ascenderá al monte Naranco, en cuyo lugar ha de elevarse un monumento a la insurrección y a sus víctimas. En todos los lugares de España se organizarán en el mismo día mítines y actos de homenaje para que en todos ellos esté presente la gesta de octubre, aun en los rincones más apartados de la Península.

En su virtud, a partir de esta fecha, todas las organizaciones deben constituir en los pueblos y ciudades Comisiones del homenaje, encargadas de recaudar fondos para la suscripción nacional destinada a costear el monumento y preparar las delegaciones que han de acudir a Asturias en la fecha indicada.

Aquellos organismos que ya han comenzado sus colectas deben pasar lo recaudado a las citadas Comisiones. Estas enviarán los fondos y la correspondencia al secretario de la Agrupación Socialista Madrileña (Piamonte, 2, Madrid).

Trabajadores: Que no quede ni un solo organismo sin prestar su cooperación al homenaje de que se trata, pues con él se enaltecen las virtudes y los heroísmos de la clase, a la vez que significa promesa de continuar nuestra misión en la lucha emancipadora, enorgullecidos por el ejemplo de cuantos participaron en el glorioso movimiento revolucionario de octubre.

La Comisión Nacional de homenaje a octubre. Por la Agrupación Socialista Madrileña, Enrique de Francisco y Julio Alvarez del Vayo. — Por el S. R. I., Esteban Vega. — Por el Partido Socialista, Juan Simeón Vidarte. — Por el Partido Comunista, Dolores Ibarruri. — Por la U. G. T., Mameel Llopis. — Por las Juventudes Unificadas, Fernando Cazorla. — Por el Partido Sindicalista, Ramón Navarro. — Por los trabajadores de Asturias, Belarmino Tomás y Juan José Mateo.

La Comisión ruega a todos los organismos de carácter nacional que reproduzcan esta circular y remitan a todas sus secciones y recomienda que cooperen con actividad y entusiasmo al mejor éxito de este homenaje."

Només tenen dret al gaudi de la democràcia aquells que treballen.

Per tant, la dictadura del proletariat és justa, és legal, és moral.

Només els paràsits i els lladres constitueixen el front dels enemics de la dictadura proletària.

Política espanyola

Tots els projectes de govern, a partir del 16 de febrer, donaven a entendre que Espanya anava a entrar en una etapa semblant a la que va passar la República Francesa durant el període en que va consolidar-se, en tant que partit, la força de classe mitja coneguda avui amb el nom de radical-socialistes.

Fou durant aquell període, que va sorgir a França el gran moviment de les masses de Treball i que l'anarquisme va provocar els moments més angiosos per a la vida de la República veïna. Fou aleshores que foren adoptades les grans resolucions en ordre a projectes de govern, i que anaren des de la política social, que culminà en la legalització de les Borses de Treball, i el Govern es feu un deure d'atendre aquest servei de locals posat al servei exclusiu dels Sindicats obrers; i que va tenir una manifestació brillantíssima en projectes d'obres i en el gran desenvolupament que va tenir la indústria, amb un nivell de salaris que ni els Estats Units han arribat a assolir.

A Madrid la situació ha quedat aclarida en el sentit que el Govern haurà pogut sostreure als afers apremiants d'actualitat, ensems que emprendre obres de govern que, des del 16 de febrer, més que urgents, s'han convertit en projectes de vida o mort. El Govern pot tenir la seguretat que moltes de les qüestions que l'han angunyat desapareixerien automàticament si les forces de classe es trobaven davant d'iniciatives creadores de treball. I, a part d'una política social d'adaptació obrera a la vida legal, s'imposa una política d'obres públiques i una política de treball portada a terme amb un ritme accelerat i nançant eis milions que convingui. Si no ho fa així les situacions es tornaran a complicar, sense possible sortida.

RAMON JOVE BRUFAU

Dues conductes

El dia 4 d'octubre del 1934, ran de constituir-se el primer Govern radical-cedista, els partits republicans feien públiques unes notes en virtut de les quals trencaven llurs relacions amb les institucions del règim. Alvaro de Albornoz, president del Tribunal de Garanties Constitucionals, fent-se solidari d'aquesta actitud, dimitia el càrrec per al qual va ésser nomenat per les Corts Constituents. Alvaro de Albornoz, en no prestar la seva col·laboració a aquella situació, complia amb el seu deure: d'això se'n diu tenir dignitat política.

El dia 7 d'octubre, el Govern de la Generalitat de Catalunya era fet presoner. Pocs dies després, l'invicte general Batet obria una subscripció «para las víctimas del deber» i en la segona llista hom podia llegir el següent: «Presidente y magistrados del Tribunal de Casación de Cataluña: Santiago Gubern, 1.000 pesetas.» Això cal qualificar-ho simplement d'indignitat política. Alvaro de Albornoz dimiteix. Santiago Gubern contribueix a premiar les forces repressives del 6 d'octubre. I ara el president Companys acut a l'homenatge a Santiago Gubern i segons paraules seves «té por que l'altíssima representació pugui restar rebaixada» davant del tal personatge, i en nom de la Generalitat de Catalunya s'adhereix a aquest justíssim homenatge que hom tributa a un gran patriota, i pot dir més, «que el Govern de la Generalitat està força satisfet de la seva actuació (!!!) i en aquestes hores de recobriment de la llibertat i de la personalitat li atorga gustosíssim tota la seva confiança.»

J. S. M.